

Gizdavost mora trpeti.

do neki ni rad lep? Menda prav vsak, mladina pa še najbolj. Kar prirojeno je to nagnenje človeku; zato se ni čuditi, da je bila Košarjeva Milica uprav taka.

No pa ž njo bi se bilo že še izhajalo, da ni imela na svoji strani stare mamice. Ali ta stara mamica — stokrat rajši so jo imeli kakor oče in mati skupaj.

„O Milica, kako si ti lepkana!“ je bilo vedno slišati okoli Košarjevega doma.

„Tvoji lasci, tvoje očke, tvoja ličeca, daj mi rokce“, samo tako so znali govoriti Košarjeva stara mamica.

Le preveč so radi imeli Milico. Sami so se popolno pootročili poleg nje, in vsakdo, ki je poslušal njuno govorjenje, je menil, da govori dvoje otrok.

Ker so tako radi imeli svojo Milico, ni čuda, da so vedno nadlegovali mlado mamo, naj kupijo hčerki tudi lepo oblekco, takisto zobčasto obrobljen predpasniček, takisto nabrano krilce in našopirjene rokavce. Tako dolgo so prosili, da je dobila Milica, kar so hoteli, vkljub temu, da sta prišli z mlado mamo prav dostikrat navskriž. Seveda, do prepira ni prišlo, pa saj tudi ne sme priti med staro in mlado mamico.

Tako daleč se pa tudi niso dali pregovoriti mamica, da bi bili kupili Milici kaj nepotrebnega lepotičja. Za tisto so morali pa babica že iz svojega poskrbeti.

Birma je bila v Podgorju, in vsepolno šotorov je stalo gorí okoli cerkve sv. Nikolaja, pod njimi pa razstavljenih in razobešenih čuda veliko igrač in lepotičja.

Tamkaj v gosti množici so se prerivali tudi Košarjeva babica in vlačili za seboj Milico. Sicer niso bili botra, in Milica ni bila birmanka, vendar — kako bi moglo to dvoje prestatí doma, ko je bilo pri cerkvi videti toliko lepega.

Oh, kako jima je bilo vse všeč! Na tihem so že sklenili babica v svojem srcu in v svojem mošnjčku,

da bodo vseeno kupili kaj Milici, akoravno ni bila pri birmi, da ne bo žalostna, ko bodo sosedovi otroci prišli od sv. birme vsi prepreženi zlatih verižic.

„Koliko pa je ta-le?“ oglasijo se pri nekem šotoru, kazaje na verižico s križcem, lesketajočim se v solncu kot čisto zlato. No, saj so tudi mislili babica, da je prav samo suho zlato skozi in skozi in niso vedeli, da je šlo samo mimo zlata, pa še ne prav blizu, ampak le bolj iz daleč.

„Eno kronico bote dali“, odgovori v naglici prodajalec. Ko pa babico natančneje pogleda, precej pristavi: „Ali ste vi? No, vam bo pa samo osemdeset vinarjev.“

Kupčija je bila precej narejena. Kako bi pa tudi ne bila, saj so babica tiščali pod palcem že dve kroni, češ, manj že ne bo, dobro, če bo toliko dosti.

Bogvekakó veseli niso bili Košarjeva mati, ko so ugledali proti večeru Milico z verižico okoli vratu.

„No, da so ji kupili vsaj kaj božjega“, rekli so samiprisebi. Milici so pa pripomnili: „Glej, stara mati te imajo preveč radi, jih moraš pa tudi rada ubogati.“

Pod ješen tistega leta, ko je bila birma pri svetem Nikolaju v Podgorju, zaslišijo babica nekega jutra tuje stopinje v Košarjevi veži, in obenem izpreleti vso hišo močan glas: Kupite kaj?

Kaj pa je? vzkliknejo vsi naenkrat, in preden se kdo gane, odpró se hišna vrata, in noter se prikaže turška kapa in noter stopijo turške opanke, obenem pa se zopet oglašijo: Kupite kaj? Bil je Bošnjak s svojo robo.

„Pri nas ne bo nič“, oglasita se hkrati oče in mati.

Toda gorje prodajalcu, ki bi poslušal prve besede in šel dalje, saj ve, da ga sprejmó v vsaki hiši takisto. Nič bi ne iztržil. Toda Bošnjak se ne dá tako hitro odgnati, možato koraka do mize: pipe, nože, vilice . . . ?

„Nič, nič!“

„Uhane, prstane?“ in odpira škatljico za škatljico in poklada na mizo.

Milica je bila prva pri njem. Zmagal je Bošnjak. Za Milico pa — kdo drugi kakor babica?

Milica ni več čula matere: „No sta že spet skupaj, zdaj bo pa že semenj.“ Rahlo je potegnila babico za krilo, s prstkom pokazala v škatljici bingljajoče uhanе, z lepimi očki pa ljubeznjivo proseče pogledala v dobre starkine oči. To je pomagalo.

„Vsaka pol“, rečejo babica, in deklica prinese precej svoj hranilček in strese na mizo dvajset vinarjev. Babica vzamejo dva uhana in jih smehljaje ogledujejo. Potem pa primaknejo tudi svoj del. Odmajevala je turška kapa, da je bil čopek zdaj na tej, zdaj na drugi strani, vendar se je pa v upanji, da naredi tudi še pri očetu in materi kupčijo, Bošnjak vendar udal. Ni se motil, prav zadovoljen je odhajal iz Košarjeve tiše.

Milica je bila vsa pokoncu. Polno hišo jo je bilo, tako se je sukala, vrtela in skakala. Precej prinese k uhanom še verižico.

„Koliko imam!“ vzklikne. Verižico si dene okoli vratu, z uhani pa k babici.

Stara mati so lupili jabolka tamkaj na klopici. Ravnoprav so imeli natakjnena svoja starodavna, toda dobra očala, da so mogli ustreči Miličini prošnji. Kar odložiti so morali svoje delo, Milica jim ni odlegla.

„Mamica, denite mi uhanе v ušesa!“

„Veš, ali bo bolelo!“

„Naj!“

Morali so babica in so morali, pa saj so radi. En uhanček so položili poleg sebe na klop, da se ne izgubi, drugega so pa vtikali v desno uho Miličino. Pa ni šlo rado, Milico je silno silno bolelo, in kar nehoté je zdihovala in trepetala.

„Asss . . . asss . . .!“

„Ali naj pustim?“

„Ne, toda dajte hitro!“

Cek! je dejalo, asss! se je odzvalo, uhanovo zaponka se je prelomila v ušesu, ker so babica hoteli le preveč pohiteti.

Milica se spusti v jok, ali radi bolečine ali radi uhana, se ne ve. Menda radi obojega. Mati, ki so dalj časa skozi okno opazovali babico in Milico, se pa oglasé skoro škodoželjno: „Ali sta jo vendar enkrat izkupili, gizdavki gizdavi?“

Milica je nosila mesec dni zateklo in krvavo uho, in kadarkoli se je radi tega kaj nakremžila, povedali so ji mati stari pregovor:

„Gizdavost mora trpeti.“

Ferdo Gregorec.

Izkušnja.

Gožek (*obstoji, pripogne se k tlom in nekaj pobere*): Oj poglej vendar Tonček, kaj sem našel. To-le je precej težko.

Tonček (*pogleda*): To je pa zavitek denarja. Poglej, saj je tukaj zapisano: petdeset kron.

Jožek (*vesel*): Joj, kolika sreča! To pride ravno po 25 kron na vsacega izmed naju. Dajva razdeliti!

Tonček: Ti pa govoriš, kot da je denar najin.

Jožek (*ga začudeno pogleda*): Kakor bi bil denar najin? Čegav pa je vendar?

Tonček: Tega, ki ga je izgubil.

Jožek: Bog zna, kdo ga je.

Tonček: Hajdi, da ga poiščeva.

Jožek: Kje pa je?

Tonček: Li ne veš več, kaj so nam zadnjič rekli gospod učitelj v šoli? Denar morava nesti gospodu župniku. Potem bodo v nedeljo v cerkvi razglasili, da je bilo nekaj denarja najdenega. Kedor bode dokazal, da ga je izgubil, ta pa dobi nazaj.

Jožek: Ako se pa nihče ne zglesi?

Tonček: Potem je šele najin.

Jožek: Čuj, Tonček, ali bi bilo dobro, če bi se nihče ne zglesil.

Tonček: To ni gotovo.

Jožek: Ali — bi ne mogla — — ?

Tonček: No, kaj bi ne mogla?

Jožek: — molčati in se vesti, kakor bi ne bila ničesar našla. Saj naju nihče ni —